

Spis treści

IV *Informacje*

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2014/C 372/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V *Ogłoszenia*

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2014/C 372/02	Sprawa C-150/14 P: Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2014 r. w sprawie T-47/13 Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Christinowi Viewegowi, wniesione w dniu 31 marca 2014 r. przez Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH	2
2014/C 372/03	Sprawa C-339/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 14 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Andreasowi Wittmannowi	2
2014/C 372/04	Sprawa C-342/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 16 lipca 2014 r. – X-Steuerberatungsgesellschaft przeciwko Finanzamt Hannover-Nord.	3
2014/C 372/05	Sprawa C-371/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 1 sierpnia 2014 r. – APEX GmbH Internationale Spedition przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Stadt.	3
2014/C 372/06	Sprawa C-375/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone (Włochy) w dniu 6 sierpnia 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Laezy Rosarii	4

2014/C 372/07	Sprawa C-386/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour administrative d'appel de Versailles (Francja) w dniu 13 sierpnia 2014 r. – Groupe Steria SCA przeciwko Ministère des finances et des comptes publics	4
2014/C 372/08	Sprawa C-388/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy) w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Timac Agro Deutschland GmbH przeciwko Finanzamt Sankt Augustin	5
2014/C 372/09	Sprawa C-389/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Esso Italiana srl e. a., przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.	5
2014/C 372/10	Sprawa C-390/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Astinomikos Dieftindis Larnakas przeciwko Masoud Mehrabipari.	7
2014/C 372/11	Sprawa C-391/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Api Raffineria di Ancona SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.	7
2014/C 372/12	Sprawa C-392/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Lucchini in Amministrazione straordinaria SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.	9
2014/C 372/13	Sprawa C-393/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Dalmine SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.	10
2014/C 372/14	Sprawa C-394/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Sandy Siewert i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH	11
2014/C 372/15	Sprawa C-395/14: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht (Niemcy) w dniu 19 sierpnia 2014 r. – Vodafone GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland.	12
Sąd		
2014/C 372/16	Sprawa T-471/11: Wyrok Sądu z dnia 5 września 2014 r. – Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji (Konkurencja — Koncentracje — Rynek księgarski — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem z zastrzeżeniem odsprzedaży aktywów — Decyzja zatwierdzająca nabywcę zbywanych aktywów — Decyzja wydana po stwierdzeniu przez Sąd nieważności decyzji początkowej dotyczącej tego samego postępowania — Interes prawny — Naruszenie art. 266 TFUE — Niewypełnienie zobowiązań nałożonych w decyzji w przedmiocie warunkowego zatwierdzenia — Rozróżnienie między warunkami a obowiązkami — Zasada niedziałania prawa wstecz — Ocena kandydatury nabywcy — Niezależność nabywcy od zbywcy — Nadużycie władzy — Obowiązek uzasadnienia).	13
2014/C 372/17	Sprawa T-516/11: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – MasterCard i in. przeciwko Komisji (Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie nr 1049/2001 — Dokumenty związane z analizą dotyczącą kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych metod płatności — Dokumenty pochodzące od stron trzecich — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych strony trzeciej).	13
2014/C 372/18	Sprawa T-218/12: Wyrok Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Micrus Endovascular przeciwko OHIM – Laboratorios Delta (DELTA) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DELTA — Wcześniejsze graficzne, międzynarodowe i krajowe, znaki towarowe DELTA PORTUGAL i firma LABORATORIOS DELTA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]	14
2014/C 372/19	Sprawa T-461/12: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – Hansestadt Lübeck przeciwko Komisji [Pomoc państwa — Opłaty lotniskowe — Port lotniczy w Lubece — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Oczywisty błąd w ocenie — Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 659/1999].	15

2014/C 372/20	Sprawa T-494/12: Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – Biscuits Poulst przeciwko OHIM – Banketbakkerij Merba (Ciastko) [Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający przełamane ciastko — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Artykuły 4, 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002]	16
2014/C 372/21	Sprawa T-199/13: Wyrok Sądu z dnia 10 września 2014 r. – DTM Ricambi przeciwko OHIM – STAR (STAR) [Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego STAR — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy STAR LODI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009].	16
2014/C 372/22	Sprawa T-555/14: Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – Estonia przeciwko Komisji	17
2014/C 372/23	Sprawa T-567/14: Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – Grup OOD przeciwko OHIM – Kosta Iliev (GROUP Company TOURISM & TRAVEL).	18
2014/C 372/24	Sprawa T-585/14: Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2014 r. – Słowenia przeciwko Komisji	19
2014/C 372/25	Sprawa T-586/14: Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2014 r. – Xinyi PV Products (Anhui) Holdings przeciwko Komisji	20
2014/C 372/26	Sprawa T-597/14: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Cham i Bena Properties przeciwko Radzie	21
2014/C 372/27	Sprawa T-602/14: Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Bena Properties przeciwko Radzie.	22
2014/C 372/28	Sprawa T-615/14: Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Fútbol Club Barcelona przeciwko OHIM (przedstawienie escudo)	22
2014/C 372/29	Sprawa T-165/14: Postanowienie Sądu z dnia 3 września 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji i REA	23

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2014/C 372/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 361 z 13.10.2014

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 351 z 6.10.2014

Dz.U. C 339 z 29.9.2014

Dz.U. C 329 z 22.9.2014

Dz.U. C 315 z 15.9.2014

Dz.U. C 303 z 8.9.2014

Dz.U. C 292 z 1.9.2014

Teksty te są dostępne na stronie internetowej

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2014 r. w sprawie T-47/13 Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Christinowi Viewegowi, wniesione w dniu 31 marca 2014 r. przez Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH

(Sprawa C-150/14 P)

(2014/C 372/02)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Wnoszący odwołanie: Goldsteig Käsereien Bayerwald GmbH (przedstawiciel: S. Biagosch, avocat)

Druga strona postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Christin Vieweg

Postanowieniem z dnia 4 września 2014 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dziewiąta izba) odrzucił odwołanie i obciążył wnoszącą odwołanie jej własnymi kosztami.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Nürnberg (Niemcy) w dniu 14 lipca 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Andreasowi Wittmannowi

(Sprawa C-339/14)

(2014/C 372/03)

*Język postępowania: niemiecki***Sąd odsyłający**

Oberlandesgericht Nürnberg

Strony w postępowaniu głównym

Andreas Wittmann

Druga strona postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Nürnberg

Pytanie prejudycjalne

Czy wykładni art. 11 ust. 4 dyrektywy 2006/126/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady należy dokonywać w taki sposób, że z cofnięciem prawa jazdy równoznaczne jest, jeżeli kierowcy pojazdu nie zostają cofnięte uprawnienia do kierowania pojazdami tylko dlatego, że zostały mu one cofnięte już wcześniej i w związku z tym nie ma on już uprawnień do kierowania pojazdami i jeżeli równocześnie zarządono, iż tej osobie w każdym razie przez określony czas nie mogą zostać ponownie przyznane uprawnienia do kierowania pojazdami?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. L 403, s. 18).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 16 lipca 2014 r. – X-Steuerberatungsgesellschaft przeciwko Finanzamt Hannover-Nord**

(Sprawa C-342/14)

(2014/C 372/04)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X-Steuerberatungsgesellschaft

Strona pozwana: Finanzamt Hannover-Nord

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 dyrektywy 2005/36/WE ⁽¹⁾ stoi na przeszkodzie ograniczeniu swobody świadczenia usług w przypadku, gdy spółka doradztwa podatkowego utworzona zgodnie z przepisami państwa członkowskiego w państwie członkowskim, w którym ma ona siedzibę i w którym działalność doradztwa podatkowego nie jest regulowana, sporządza deklarację podatkową dla usługobiorcy w innym państwie członkowskim oraz przekazuje ją organowi podatkowemu, a w tym innym państwie członkowskim krajowe przepisy przewidują, że w celu uzyskania uprawnienia do zawodowego świadczenia pomocy w sprawach podatkowych spółka doradztwa podatkowego wymaga uznania oraz musi być zarządzana przez doradców podatkowych w sposób odpowiedzialny?
- 2) Czy w okolicznościach, o których mowa w pytaniu pierwszym, spółka doradztwa podatkowego może się skutecznie powołać na art. 16 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/123/WE ⁽²⁾, i to niezależnie od tego, w którym z tych dwóch państw członkowskich świadczy usługi?
- 3) Czy art. 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie ograniczeniu swobody świadczenia usług przez przepisy obowiązujące w państwie członkowskim usługobiorcy w okolicznościach, o których mowa w pytaniu pierwszym, jeżeli spółka doradztwa podatkowego nie ma siedziby w państwie członkowskim usługobiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych; Dz.U. L 255, s. 22.

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym; Dz.U. L 376, s. 36.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 1 sierpnia 2014 r. – APEX GmbH Internationale Spedition przeciwko Hauptzollamt
Hamburg-Stadt**

(Sprawa C-371/14)

(2014/C 372/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: APEX GmbH Internationale Spedition

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Stadt

Pytania prejudycjalne

1) Czy rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 260/2013⁽¹⁾ z dnia 18 marca 2013 r. rozszerzające ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1458/2007 wobec przywozu zapalniczek kieszonkowych gazowych jednorazowych, działających na krzemień, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej na przywóz zapalniczek kieszonkowych gazowych jednorazowych, działających na krzemień, wysyłanych z Socjalistycznej Republiki Wietnamu, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Socjalistycznej Republiki Wietnamu (Dz. U. L 82, s. 10, zwane dalej „rozporządzeniem nr 260/2013”) jest nieważne, ponieważ w chwili jego przyjęcia wprowadzone rozporządzeniem (WE) nr 1458/2007 cło antydumpingowe, którego miało zostać rozszerzone, już nie obowiązywało?

W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi przeczącej:

2) Czy rozporządzenie nr 260/2013 jest nieważne, ponieważ nie można stwierdzić obejścia – w rozumieniu art. 13 ust. 1 rozporządzenia nr [1225/2009] – środka zarządnego rozporządzeniem (WE) nr 1458/2007⁽²⁾ (Dz.U. L 326, s. 1)?

⁽¹⁾ Dz.U. L 82, s. 10.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1458/2007 z dnia 10 grudnia 2007 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz zapalniczek kieszonkowych gazowych jednorazowych, działających na krzemień, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i wysyłanych lub pochodzących z Tajwanu oraz na przywóz niektórych kieszonkowych zapalniczek krzemieniowych do wielokrotnego napełniania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i wysyłanych lub pochodzących z Tajwanu; Dz.U. L 326 s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale di Frosinone (Włochy) w dniu 6 sierpnia 2014 r. – postępowanie karne przeciwko Laezy Rosarii

(Sprawa C-375/14)

(2014/C 372/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale di Frosinone (Włochy)

Strony w postępowaniu głównym

Laezza Rosaria

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 49 i nast. oraz art. 56 i nast. Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uzupełnione w szczególności w świetle zasad zawartych w wyroku Trybunału Sprawiedliwości z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawach połączonych C-72/10 i C-77/10, należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie istnieniu krajowego przepisu przewidującego obowiązek nieodpłatnego zbycia prawa do korzystania z dóbr materialnych i niematerialnych będących własnością, które stanowią sieć zarządzania zbieraniem zakładów, gdy następuje ustanie działalności wskutek upływu ograniczonego okresu koncesji lub wskutek decyzji o utracie lub cofnięciu koncesji?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour administrative d'appel de Versailles (Francja) w dniu 13 sierpnia 2014 r. – Groupe Steria SCA przeciwko Ministère des finances et des comptes publics

(Sprawa C-386/14)

(2014/C 372/07)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Versailles

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Groupe Steria SCA

Strona pozwana: Ministère des finances et des comptes publics

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 43 WE, obecnie art. 49 TFUE dotyczący swobody przedsiębiorczości należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on temu, aby przepisy dotyczące francuskiego systemu integracji podatkowej przyznały spółce dominującej objętej integracją zniesienie skutków włączenia proporcji kosztów i wydatków ryczałtowo określonej na 5 % kwoty netto otrzymanych przez nią dywidend tylko od spółek będących rezydentami objętych integracją, podczas gdy przepisy te odmawiają jej takiego prawa dla dywidend wypłacanych przez jej spółki zależne z siedzibą w innym państwie członkowskim, które, gdyby były rezydentami, obiektywnie mogłyby, według wyboru, należeć do systemu integracji?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Köln (Niemcy)
w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Timac Agro Deutschland GmbH przeciwko Finanzamt Sankt Augustin**

(Sprawa C-388/14)

(2014/C 372/08)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Timac Agro Deutschland GmbH

Strona pozwana: Finanzamt Sankt Augustin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 49 TFUE (art. 43 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu takiemu jak § 52 ust. 3 Einkommensteuergesetz (ustawy o podatku dochodowym), w zakresie w jakim przyczyną doliczenia kwoty strat poniesionych przez stały zakład położony zagranicą, uwzględnionych wcześniej w sposób pomniejszający podatek, jest zbycie tego zakładu innej spółce kapitałowej należącej do tego samej grupy spółek co zbywca, nie zaś uzyskanie dochodów?
- 2) Czy art. 49 TFUE (art. 43 WE) należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu takiemu jak art. 23 ust. 1a DBA Deutschland/Österreich 2000 (niemiecko-austriackiej umowy z 2000 r. w sprawie unikania podwójnego opodatkowania), stanowiącemu, że z podstawy wymiaru podatku niemieckiego wyłączone są dochody pochodzące z Austrii, o ile mogą one podlegać opodatkowaniu w Austrii, jeżeli straty niemieckiej spółki kapitałowej związane z działalnością jej stałego zakładu w Austrii nie mogą zostać uwzględnione w Austrii z tego względu, że zakład ten zostaje zbyty austriackiej spółce kapitałowej należącej do tej samej grupy spółek co niemiecka spółka kapitałowa?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Esso Italiana srl e. a., przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-389/14)

(2014/C 372/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Esso Italiana srl, Eni SpA, Linde Gas Italia srl.

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE e per il supporto nella gestione delle attività di progetto del Protocollo di Kyoto, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Presidenza del Consiglio dei Ministri.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?
- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?
- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Eparchiako Dikastirio Larnakas (Cypr) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Astinomikos Diefthindis Larnakas przeciwko Masoud Mehrabipari

(Sprawa C-390/14)

(2014/C 372/10)

Język postępowania: grecki

Sąd odsyłający

Eparchiako Dikastirio Larnakas

Strony

Organ wszczynający postępowanie: Astinomikos Diefthindis Larnakas

Oskarżony: Masoud Mehrabipari

Pytania prejudycjalne

- 1) Uwzględniając zasadę lojalnej współpracy, zasadę skuteczności w związku z realizacją celów dyrektyw, zasadę proporcjonalności, adekwatności i racjonalności kar, czy art. 15 i 16 dyrektywy 2008/115/WE ⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że umożliwiają one wszczęcie postępowania karnego na podstawie przepisu krajowego, poprzedzającego transpozycję [art. 19 ust. 1 lit. f) i i) ustawy o cudzoziemcach i imigracji, zwanej „rozdziałem 105”], względem nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego, wobec którego bezskutecznie zastosowane zostały środki przymusu w celu wydalenia i który pozostawał w ośrodku detencyjnym przez ponad 18 miesięcy z uwagi na brak paszportu i brak współpracy z organami władzy w celu wydania takiego paszportu za pośrednictwem jego ambasady, powołując się na obawę przed prześladowaniem przez władze Iranu;
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy rzeczony postępowanie karne może być wszczęte natychmiast po upływie maksymalnego 18-miesięcznego okresu pobytu w ośrodku detencyjnym w celu wydalenia powodując, iż przebywający nielegalnie obywatel państwa trzeciego nie zostaje zwolniony, a jego pobyt w ośrodku detencyjnym, jeśli sąd uzna to za konieczne z uwagi na ryzyko niestawiennictwa, przedłuża się na czas trwania postępowania karnego.
- 3) Co należy uznać za „brak współpracy” obywatela państwa trzeciego w rozumieniu art. 15 [ust. 6 lit. a)] dyrektywy 2008/115, a w szczególności czy takie pojęcie może pokrywać się z przepisami prawa krajowego [art. 19 ust. 1 lit. f) i i) ustawy o cudzoziemcach i imigracji, zwanej „rozdziałem 105”], które przewidują sankcje karne za wszelką odmowę „okazania dyrektorowi jakiegokolwiek dokumentu, którego zażądał” jak również za każdy „czynny lub bierny opór wobec dyrektora wykonującego swoje obowiązki” z powodu nieokazania paszportu, podczas gdy jednocześnie nie zostały wykazane okoliczności dotyczące działań podjętych przez władze względem władz państwa pochodzenia w celu skutecznego wydalenia obywatela państwa trzeciego.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz. U. L 348, s. 98).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Api Raffineria di Ancona SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-391/14)

(2014/C 372/11)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Api Raffineria di Ancona SpA.

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?
- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?
- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Lucchini in Amministrazione straordinaria SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-392/14)

(2014/C 372/12)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Lucchini in Amministrazione straordinaria SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?
- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?

- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Dalmine SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-393/14)

(2014/C 372/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dalmine SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE ⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE ⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?

- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?
- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Sandy Siewert i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-394/14)

(2014/C 372/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sandy Siewert, Emma Siewert, Nele Siewert

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
2. W razie, gdy także nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?
3. Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht
(Niemcy) w dniu 19 sierpnia 2014 r. – Vodafone GmbH przeciwko Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-395/14)

(2014/C 372/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę rewizyjną: Vodafone GmbH

Druga strona postępowania: Bundesrepublik Deutschland

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej) ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż krajowy organ regulacyjny – który zobowiązał operatora mającego znaczącą pozycję rynkową do świadczenia usług zakańczania połączeń w sieciach telefonii komórkowej i w odniesieniu do pobieranych za nie opłat ustanowił wobec tego operatora obowiązek uzyskania zezwolenia zgodnie z postępowaniem przewidzianym w wyżej wymienionej dyrektywie – jest zobowiązany do ponownego przeprowadzania postępowania przewidzianego w art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/21/WE przed wydaniem każdego zezwolenia na pobieranie konkretnie zaproponowanych opłat?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 33.

SĄD

Wyrok Sądu z dnia 5 września 2014 r. – *Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji*

(Sprawa T-471/11) ⁽¹⁾

(Konkurencja — Koncentracje — Rynek księgarski — Decyzja uznająca koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem z zastrzeżeniem odsprzedaży aktywów — Decyzja zatwierdzająca nabywcę zbywanych aktywów — Decyzja wydana po stwierdzeniu przez Sąd nieważności decyzji początkowej dotyczącej tego samego postępowania — Interes prawny — Naruszenie art. 266 TFUE — Niewypełnienie zobowiązań nałożonych w decyzji w przedmiocie warunkowego zatwierdzenia — Rozróżnienie między warunkami a obowiązkami — Zasada niedziałania prawa wstecz — Ocena kandydatury nabywcy — Niezależność nabywcy od zbywcy — Nadużycie władzy — Obowiązek uzasadnienia)

(2014/C 372/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: *Éditions Odile Jacob SAS* (Paryż, Francja) (przedstawiciele: początkowo O. Fréget, M. Struys i L. Eskenazi, następnie O. Fréget, L. Eskenazi i D. Béranger, a w końcu O. Fréget i L. Eskenazi, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, O. Beynet i S. Noë, pełnomocnicy)

Interwenientci popierający stronę pozwaną: *Lagardère SCA* (Paryż, Francja) (przedstawiciele: A. Winckler, F. de Bure, J.-B. Pinçon i L. Bary, adwokaci); *Wendel* (Paryż) (przedstawiciele: M. Trabucchi, F. Gordon i A. Gosset-Grainville, adwokaci)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C (2011) 3503 z dnia 13 maja 2011 r. w sprawie COMP/M.2978 *Lagardère/Natexis/VUP*, wydanej w następstwie wyroku z dnia 13 września 2010 r. w sprawie T-452/04 *Éditions Odile Jacob przeciwko Komisji*, EU: T:2010:385, w której Komisja ponownie zatwierdziła spółkę *Wendel Investissement* jako nabywcę aktywów zbytych w wykonaniu zobowiązań związanych z decyzją Komisji z dnia 7 stycznia 2004 r. zezwalającą na przeprowadzenie koncentracji *Lagardère/Natexis/VUP*.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) *Éditions Odile Jacob SAS* zostaje obciążona kosztami postępowania, w tym kosztami związanymi z postępowaniem w przedmiocie środka tymczasowego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 305 z 15.10.2011.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – *MasterCard i in. przeciwko Komisji*

(Sprawa T-516/11) ⁽¹⁾

(Dostęp do dokumentów — Rozporządzenie nr 1049/2001 — Dokumenty związane z analizą dotyczącą kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych metod płatności — Dokumenty pochodzące od stron trzecich — Odmowa dostępu — Wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji — Wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych strony trzeciej)

(2014/C 372/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: *MasterCard, Inc.* (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone), *MasterCard International, Inc.* (Nowy Jork, Nowy Jork, Stany Zjednoczone) i *MasterCard Europe* (Waterloo, Belgia) (przedstawiciele: początkowo B. Amory, V. Brophy i S. McInnes, a następnie B. Amory i V. Brophy, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: F. Clutche-Duvieusart i V. Bottka, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 12 lipca 2011 r. odmawiającej udzielenia skarżącym dostępu do pewnych dokumentów sporządzonych przez strony trzecie w związku z analizą dotyczącą kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych metod płatności.

Sentencja

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji z dnia 12 lipca 2011 r. odmawiającej udzielenia spółkom MasterCard, Inc., MasterCard International, Inc. i MasterCard Europe dostępu do pewnych dokumentów sporządzonych przez strony trzecie w związku z analizą dotyczącą kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych metod płatności, w zakresie, w jakim w decyzji tej odmówiono dostępu do dokumentów odnoszących się do:

- kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych metod płatności (sprawozdanie początkowe z dnia 2 czerwca 2009 r.);
- kosztów i korzyści handlowców wynikających z akceptowania różnych form płatności – część I sprawozdania metodologicznego z dnia 28 września 2009 r. [wersja zmieniona, uwzględniająca uwagi przekazane przez podmioty zainteresowane oraz DG „Konkurencja” Komisji];
- wyników szczegółowych rozmów na temat kosztów płatności: analiza szczegółowych rozmów przeprowadzonych na Węgrzech, w Niderlandach i w Zjednoczonym Królestwie z dnia 15 stycznia 2010 r. (wersja dostarczona w dniu 9 marca 2010 r.);
- projektu kwestionariusza on-line z dnia 8 marca 2010 r.;
- wyników i wniosków internetowego studium wykonalności: projekt sprawozdania z dnia 24 maja 2010 r.

2) Komisja zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 347 z 26.11.2011.

Wyrok Sądu z dnia 10 września 2014 r. – Micrus Endovascular przeciwko OHIM – Laboratorios Delta (DELTA)

(Sprawa T-218/12) (¹)

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie słownego wspólnotowego znaku towarowego DELTA — Wcześniejsze graficzne, międzynarodowy i krajowy, znaki towarowe DELTA PORTUGAL i firma LABORATORIOS DELTA — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 372/18)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Micrus Endovascular LLC (Wilmington, Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: B. Brandreth, barrister)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: J. Crespo Carrillo, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Laboratórios Delta L^{da} (Queluz, Portugalia) (przedstawiciel: adwokat J. Sena Mioludo)

Przedmiot

Skarga na decyzję Drugiej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 6 marca 2012 r. (sprawa R 244/2011-2) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Laboratórios Delta L^{da} a Micrus Endovascular Corp.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Micrus Endovascular LLC zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 217 z 21.7.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – Hansestadt Lübeck przeciwko Komisji

(Sprawa T-461/12) ⁽¹⁾

[Pomoc państwa — Opłaty lotniskowe — Port lotniczy w Lubece — Decyzja o wszczęciu postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE — Artykuł 107 ust. 1 TFUE — Oczywisty błąd w ocenie — Artykuł 10 rozporządzenia (WE) nr 659/1999]

(2014/C 372/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Hansestadt Lübeck (Niemcy), które wstąpiło w prawa Flughafen Lübeck GmbH (przedstawiciele: adwokaci M. Núñez Müller, J. Dammann de Chaptó i T. Becker)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Maxian Rusche i R. Sauer, pełnomocnicy)

Przedmiot

Żądanie stwierdzenia częściowej nieważności decyzji Komisji C(2012) 1012 final z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.27585 i SA.31149 (2012/C) (ex NN/2012, ex CP 31/2009 i CP 162/2010) – Niemcy, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy wydanej w 2006 r. tabeli opłat portu lotniczego w Lubece (Niemcy).

Sentencja

- 1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji C(2012) 1012 final z dnia 22 lutego 2012 r. w sprawie pomocy państwa SA.27585 i SA.31149 (2012/C) (ex NN/2012, ex CP 31/2009 i CP 162/2010) – Niemcy, w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy wydanej w 2006 r. tabeli opłat lotniskowych stosowanej do portu lotniczego w Lubece.
- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty i połowę kosztów poniesionych przez Hansestadt Lübeck.

⁽¹⁾ Dz.U. C 379 z 8.12.2012.

Wyrok Sądu z dnia 9 września 2014 r. – Biscuits Poult przeciwko OHIM – Banketbakkerij Merba (Ciastko)

(Sprawa T-494/12) ⁽¹⁾

[Wzór wspólnotowy — Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do wzoru — Zarejestrowany wzór wspólnotowy przedstawiający przełamane ciastko — Podstawa unieważnienia — Brak indywidualnego charakteru — Artykuły 4, 6 i art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 6/2002]

(2014/C 372/20)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Biscuits Poult SAS (Montauban, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Chapoullié)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciel: A. Folliard-Monguiral, pełnomocnik)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Banketbakkerij Merba BV (Oosterhout, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat M. Abello)

Przedmiot

Skarga na decyzję Trzeciej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 sierpnia 2012 r. (sprawa R 914/2011-3), dotyczącą postępowania w sprawie unieważnienia prawa do wzoru między Banketbakkerij Merba BV a Biscuits Poult SAS.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Biscuits Poult SAS pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) i Banketbakkerij Merba BV.

⁽¹⁾ Dz.U. C 26 z 26.1.2013.

Wyrok Sądu z dnia 10 września 2014 r. – DTM Ricambi przeciwko OHIM – STAR (STAR)

(Sprawa T-199/13) ⁽¹⁾

[Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu — Zgłoszenie graficznego wspólnotowego znaku towarowego STAR — Wcześniejszy graficzny międzynarodowy znak towarowy STAR LODI — Względna podstawa odmowy rejestracji — Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd — Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 207/2009]

(2014/C 372/21)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: DTM Ricambi Srl (Bologna, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci V. Catelli i A. Loffredo)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) (przedstawiciele: L. Rampini i P. Bullock, pełnomocnicy)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą OHIM była również, interwenient przed Sądem: Società trasporti automobilistici regionali SpA (STAR) (Lodi, Włochy) (przedstawiciel: adwokat F. Caricato)

Przedmiot

Skarga na decyzję Pierwszej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 24 stycznia 2013 r. (sprawa R 0124/2012-1) dotyczącą postępowania w sprawie sprzeciwu między Società trasporti automobilistici regionali SpA (STAR) a DTM Ricambi Srl.

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) DTM Ricambi Srl zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 156 z 1.6.2013.

Skarga wniesiona w dniu 25 lipca 2014 r. – Estonia przeciwko Komisji**(Sprawa T-555/14)**

(2014/C 372/22)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2014) 3271 wersja ostateczna z dnia 14 maja 2014 r. w sprawie zawieszenia płatności okresowych na rzecz Estonii z Europejskiego Funduszu Rybackiego (EFR) w ramach operacyjnego programu wsparcia na okres 2007 – 2013 r;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy: Komisja błędnie zastosowała art. 25 ust. 2 i art. 89 rozporządzenia nr 1198/2006 (¹).

Dokonana przez Komisję wykładnia art. 25, zgodnie z którą wsparcie inwestycji jest uprawnione tylko wówczas, gdy za pomocą odpowiednich inwestycji odnośne cechy techniczne statku rybackiego zostałyby znacznie ulepszone ponad odtworzenie pierwotnego stanu, nie odpowiada brzmieniu i celom tego przepisu. Artykuł 25 ust. 2 przyznaje szeroki zakres swobodnego uznania odnośnie do decyzji, jakie inwestycje mogą podlegać wsparciu z EFR. Ponieważ skarżąca dotrzymała postanowień art. 25 ust. 2, niewłaściwe jest także zastosowanie art. 89 i zawieszenie służących wsparciu w ramach pierwszej osi priorytetowej programu operacyjnego podlegających wypłacie płatności okresowych.

2. Zarzut drugi: Komisja naruszyła art. 88 rozporządzenia nr 1198/2006.

Skarżąca zarzuca Komisji, że nie wydała decyzji w sprawie zawieszenia płatności w okresie sześciu miesięcy od momentu powiadomienia o wstrzymaniu biegu terminu płatności okresowych. W ten sposób naruszyła art. 88 rozporządzenia nr 1198/2006 oraz pominęła własne wytyczne w odniesieniu do wstrzymania biegu terminu płatności, zawieszenia płatności i w odniesieniu do sprostowań finansowych.

3. Zarzut trzeci: Komisja naruszyła zasadę dobrej administracji.

Komisja wydając zaskarżoną decyzję naruszyła zasadę dobrej administracji, ponieważ, po pierwsze, nie dokonała ona starannej oceny i nie uwzględniła wszystkich danych przedstawionych przez skarżącą, po drugie, nie sprawdziła, czy spełnione zostały wszystkie przytoczone przesłanki do wydania jej decyzji, po trzecie, wszystkie inwestycje przeprowadzone w celu doprowadzenia zamortyzowanych statków rybackich do lepszego stanu zaliczyła automatycznie do bieżących kosztów remontów i po czwarte błędnie przyjęła, że inwestycje te nie przyczyniły się do osiągnięcia celów określonych w art. 25 ust. 2.

4. Zarzut czwarty: Komisja naruszyła zasadę uzasadnionych oczekiwań.

Skarżąca podnosi, że mimo jasno przedstawionego i szczegółowego stanowiska w piśmie Komisji, pozwalającego na uzasadnione oczekiwania, że wydatki na wymianę/remont silnika mogłyby podpadać pod art. 25 ust. 2 rozporządzenia nr 1198/2006, jeśli nie pociągnęłyby za sobą w konsekwencji zwiększenia zdolności połowowych statku rybackiego, Komisja później postanowiła, że wydatki tego rodzaju nie przyczyniają się do poprawy właściwości technicznych statku, lecz raczej do odtworzenia albo utrzymania pierwotnego statku rybackiego, w ten sposób, że inwestycje te nie kwalifikują się do dotacji. Skarżąca podnosi, że nie miała wiedzy o tym założeniu; nie wynika ono ani z art. 25 rozporządzenia nr 1198/2006, ani z odpowiedzi Komisji na pytanie zadane w tym znaczeniu przez skarżącą.

5. Zarzut piąty: Komisja naruszyła zasadę pewności prawa.

W opinii skarżącej fakt, że Komisja wydała decyzję ostateczną w sprawie zawieszenia wniosku o wypłatę płatności okresowych ponad trzy lata po wstrzymanie biegu terminu płatności w odniesieniu do pierwszego wniosku o płatność okresową i tym samym nie przestrzegając terminu sześciu miesięcy przewidzianego w art. 88 ust. 1 rozporządzenia nr 1198/2006, stanowi w sposób jasny naruszenie zasady pewności prawa. To zachowanie Komisji było nie do przewidzenia dla beneficjentów wsparcia z EFR.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz.U. L 223, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 1 sierpnia 2014 r. – Grup OOD przeciwko OHIM – Kosta Iliew (GROUP Company TOURISM & TRAVEL)

(Sprawa T-567/14)

(2014/C 372/23)

Język skargi: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Grup OOD (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciele: adwokaci Dragija Dragiew i Andrej Andreew)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Kosta Iliew (Sofia, Bułgaria) (przedstawiciel: biuro patentowe i znaków towarowych Złatarewi)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej OHIM z dnia 2 czerwca 2014 r. w sprawie R 1587/2013-4 na podstawie art. 65 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 207/2009;
- obciążenie OHIM oraz ewentualnie Kosty Iliewa, jeśli wstąpi do postępowania przed Sądem w charakterze interwenienta, kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Kosta Iliew

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny kolorowy wspólnotowy znak towarowy zawierający elementy słowne „GROUP Company TOURISM & TRAVEL” dla towarów i usług z klas 35, 39 i 43

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Grup OOD

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Niezarejestrowany znak towarowy w postaci materialnych praw do oznaczenia zawierającego elementy słowne „Group company”

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania jako bezzasadnego

Podniesione zarzuty:

- Naruszenie art. 76 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – dokonano błędnego ustalenia z urzędu treści bułgarskiej ustawy;
- Naruszenie art. 76 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – nie dokonano całościowej i prawidłowej oceny przedstawionych dowodów;
- Naruszenie art. 8 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 207/2009 – nie rozpatrzono przedstawionych dowodów i prawnych zarzutów w odniesieniu do przesłanek określonych w tym przepisie.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2014 r. – Słowenia przeciwko Komisji

(Sprawa T-585/14)

(2014/C 372/24)

Język postępowania: słoweński

Strony

Strona skarżąca: Republika Słowenii (przedstawiciele: L. Bembič, državni pravobranilec)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji zawartej w piśmie Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu Komisji Europejskiej nr BUDG/B/03MV D (2014) 1782918 z dnia 2 czerwca 2014 r., w której po pierwsze stwierdzono odpowiedzialność finansową skarżącej za utratę zasobów własnych Unii z powodu dokonania przywozu cukru poza systemem kontyngentów taryfowych na przywóz bez ustalenia zasobów własnych odnoszących się do tego przywozu oraz po drugie nakazano skarżącej udostępnienie na potrzeby budżetu Unii kwoty odpowiadającej utraconym zasobom własnym wynoszącym w niniejszym przypadku, w którym to całkowicie wykorzystano pozwolenie na przywóz, 1 257 000,00 EUR;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie

- W omawianym piśmie Komisja błędnie stwierdziła, że utrata zasobów własnych była wynikiem błędu popełnionego przez importera w jego wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz, który nie został odpowiednio skorygowany przez słoweńskie organy.
- Importer uzupełnił bowiem i skorygował swój wniosek w odpowiednim terminie, zaś błąd wystąpił w rzeczywistości na etapie rejestracji danych podczas przesyłania Komisji przez agencję rynku rolnego i rozwoju obszarów wiejskich Republiki Słowenii, wniosków o pozwolenia na przywóz dla celów stosowania kwot systemu informacji o rynkach rolnych (AMIS) i to wyłącznie ze względu na wadliwość systemu informacji o rynkach rolnych (AMIS).

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów odnoszących się do procesu decyzyjnego w ramach Komisji

- Omawiane pismo zostało podpisane przez dyrektora Dyrekcji Generalnej ds. Budżetu, mimo że w sprawach dotyczących odpowiedzialności finansowej skarżącej za utratę zasobów własnych Unii, której dotyczy niniejsze pismo, kompetencja przysługuje Komisji jako organowi kolegialnemu.

3. Zarzut trzeci dotyczący niewystarczającego uzasadnienia i błędnej podstawy prawnej
 - Komisja uzasadniła omawiane pismo zawierające decyzję dotyczącą odpowiedzialności finansowej skarżącej w niewystarczający sposób, przez co niemożliwa jest ocena czy pismo to jest zasadne i zgodne z prawem materialnym, czego konsekwencją jest naruszenie art. 296 TFUE i regulaminu wewnętrznego Komisji.
 - Ponadto Komisja nie wskazała stosownych podstaw prawnych, na których opiera się jej decyzja stwierdzająca, że w niniejszym wypadku doszło do utraty zasobów, za którą odpowiedzialność ponosi skarżąca.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym
 - Komisja nie poinformowała skarżącej, przed sporządzeniem omawianego pisma, o okolicznościach faktycznych i prawnych, na których opiera się jej decyzja, co stanowi naruszenie prawa do obrony i prawa do bycia wysłuchanym.
5. Zarzut piąty dotyczący wadliwości kontroli Komisji
 - Błąd skarżącej w ramach przekazywania wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz stanowi konsekwencję wadliwości systemu informatycznego i elektronicznego systemu informacji o rynkach rolnych (AMIS) ustanowionego i zarządzanego przez Komisję, ze względu na co skarżąca nie jest odpowiedzialna za popełniony błąd.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia zasad proporcjonalności, pewności prawa i niedopuszczalności bezpodstawnego wzbogacenia
 - Według skarżącej wobec faktu, iż nie doszło do utraty zasobów własnych, przypisanie odpowiedzialności finansowej za błąd, który wystąpił na etapie rejestracji danych w wadliwym systemie informatycznym Komisji stanowi bezpodstawne wzbogacenie Unii.
 - Naruszona została również zasada pewności prawa albowiem dla sytuacji, w których może wystąpić bezpodstawne wzbogacenie nie przewiduje się procedury korygującej błąd.
 - Ponadto według skarżącej uregulowanie, w ramach którego nie ma możliwości skorygowania błędów administracyjnych popełnionych podczas procedury wydawania pozwoleń na przywóz, mimo że w wyniku korekty błędów żaden z podmiotów działających na rynku nie ponosi szkody – czego nieuchronną konsekwencją jest odpowiedzialność finansowa państwa członkowskiego – jest niezgodne z zasadą proporcjonalności.
 - Wreszcie, jako że Komisja nie zakończyła w rozsądnym terminie procedury ustalania odpowiedzialności finansowej, naruszyła również zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań.

Skarga wniesiona w dniu 7 sierpnia 2014 r. – Xinyi PV Products (Anhui) Holdings przeciwko Komisji

(Sprawa T-586/14)

(2014/C 372/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd (Anhui, Chińska Republika Ludowa) (przedstawiciele: Y. Melin i V. Akritidis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) nr 470/2014 z dnia 13 maja 2014 r.⁽¹⁾ nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w jakim ma ono zastosowanie do Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd; oraz

- nakazanie Komisji i każdemu interwenientowi, który może być dopuszczony do sprawy na poparcie żądań Komisji, pokrycie kosztów tego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, w którym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych i prawnych stwierdzając z naruszeniem art. 2 ust. 7 lit. c) tiret trzecie rozporządzenia podstawowego, że koszty produkcji i sytuacja finansowa strony skarżącej podlegają znaczącym wahaniom wynikającym z przejścia od byłego nierynkowego systemu gospodarki.
2. Zarzut drugi, w którym strona skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie i nie przytoczyła logicznego dowodu w zakresie, w jakim odjęła od ceny eksportowej strony skarżącej prowizję przedstawiciela w wysokości równej narzutowi stosowanemu wobec strony skarżącej przez spółkę powiązaną w Hong Kongu, nie wykazując w wystarczający sposób, że ta spółka powiązana rzeczywiście prowadzi działalność jako przedstawiciel pracujący na zasadzie prowizji, co narusza art. 2 ust. 10 lit. i) rozporządzenia podstawowego.
3. Zarzut trzeci, w którym strona skarżąca utrzymuje, że Komisja nie obliczyła ceny eksportowej strony skarżącej na podstawie ceny faktycznie zapłaconej lub należnej za produkt sprzedawany do UE, ani też na podstawie ceny, po której produkt wywożony jest po raz pierwszy odsprzedawany niezależnemu nabywcy w UE, co narusza art. 2 ust. 8 i 9 rozporządzenia podstawowego.
4. Czwarty zarzut, w którym strona skarżąca podnosi, że Komisja nie przekazała najważniejszych ustaleń i faktów, które umożliwiłyby zrozumienie, w jaki sposób obliczyła marginesy dumpingu i szkody strony skarżącej, co narusza art. 20 rozporządzenia podstawowego oraz art. 41 Karty praw podstawowych UE.

⁽¹⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 470/2014 z dnia 13 maja 2014 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz szkła solarnego pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. L 142, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Cham i Bena Properties przeciwko Radzie

(Sprawa T-597/14)

(2014/C 372/26)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Cham Holding Co. SA i Bena Properties Co. SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci E. Ruchat i C. Cornet d'Elzius)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- uznanie skargi wniesionej przez skarżące za dopuszczalną i zasadną;
- w rezultacie, nakazanie Unii Europejskiej naprawienia związanej z zawieszeniem projektu „Yasmeen Rotana” szkody poniesionej przez skarżące w wysokości 43 000 000 EUR;
- zarządzenie wyznaczenia biegłego w celu ustalenia całkowitego rozmiaru szkody poniesionej przez skarżące;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-592/14 Makhlouf przeciwko Radzie lub podobne do nich.

Skarga wniesiona w dniu 11 sierpnia 2014 r. – Bena Properties przeciwko Radzie

(Sprawa T-602/14)

(2014/C 372/27)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Bena Properties Co. SA (Damaszek, Syria) (przedstawiciele: adwokaci E. Ruchat i C. Cornet d'Elzius)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie skargi wniesionej przez skarżącą za dopuszczalną i zasadną;
- w rezultacie, stwierdzenie nieważności decyzji 2014/309/WPZiB z dnia 28 maja 2014 r. i aktów wykonawczych do niej w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty, które są co do istoty identyczne z podniesionymi w sprawie T-432/11 Makhlouf przeciwko Radzie⁽¹⁾ lub podobne do nich.

⁽¹⁾ Dz.U. C 290, s. 13.

Skarga wniesiona w dniu 14 sierpnia 2014 r. – Fútbol Club Barcelona przeciwko OHIM (przedstawienie escudo)

(Sprawa T-615/14)

(2014/C 372/28)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Fútbol Club Barcelona (Barcelona, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat J. Carbonell Callicó)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zmianę decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego z dnia 23 maja 2014 r. oraz decyzji eksperta z dnia 23 maja 2013 r. zgodnie z art. 65 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 z powodu naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) oraz ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009 poprzez (i) stwierdzenie istnienia charakteru odróżniającego graficznego znaku towarowego zgłoszonego pod nr 11 764 354 i w związku z tym niemożności stosowania bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009; (ii) opublikowanie zgłoszenia znaku towarowego, tak aby po dopełnieniu pozostałych formalności możliwe było zarejestrowanie znaku towarowego.
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania zgodnie z art. 87 § 2 rozporządzenia nr 207/2009.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający escudo dla towarów i usług z klas 16, 25 i 41 – Zgłoszenie wspólnotowego znaku towarowego nr 11 764 354

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty:

- naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009;
- naruszenie art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 207/2009.

Postanowienie Sądu z dnia 3 września 2014 r. – ANKO przeciwko Komisji i REA

(Sprawa T-165/14) ⁽¹⁾

(2014/C 372/29)

Język postępowania: grecki

Prezes trzeciej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL